

ESCALFAMENT GLOBAL = ARMA DESTRUCCIÓ MASSIVA

L'escalfament global és, ara mateix, un arma de destrucció masiva.

Mata més gent que el terrorisme, i amb tot, ni Aznar, ni Blair ni Bush fan res

Si els líders polítics tenen un deure per sobre de tots els seus deures, és el de protegir la seguretat de les poblacions dels seus països. Segons el president del govern espanyol, va ser per protegir la seguretat de la població de l'Estat Espanyol de les armes de destrucció massiva de Saddam Hussein que el Regne d'Espanya va entrar a la guerra amb l'Iraq.

Amb tot, la nostra seguretat a llarg termini perilla a causa d'un problema al menys tan perillós com les armes químiques, nuclears i biològiques, o fins i tot el terrorisme: el canvi climàtic induït pels humans.

Igual que el terrorisme, aquesta arma no coneix fronteres. Pot colpejar arreu, de qualsevol manera – una onada de calor en un indret, una sequera o una inundació o una tempesta a un altre. No és això un problema pel futur?. La dècada dels anys 1990 va ser probablement la més càlida dels darrers 1000 anys, i l'any 1998 el més càlid de tots. L'escalfament global ja el tenim al damunt.

Com a científic especialitzat en el clima i que ha treballat en aquesta qüestió durant varies dècades, primer com a cap de la Met Office, i després com a co-president del grup de treball d'avaluació científica del Panel Intergovernamental sobre Canvi Climàtic, els impactes de l'escalfament global són de tal magnitud que no dubto en qualificar-los com 'armes de destrucció massiva'.

La Organització Meteorològica Mundial ha advertit aquest mes de juliol que hi ha evidències que episodis climàtics extrems estan esdevenint més i més freqüents. El territori continental dels EUA va ser colpejat per 562 tornados al llarg del mes de maig (que va experimentar les més elevades temperatures globals des que es varen començar a registrar l'any 1880), matant 41 persones. El món en vies de desenvolupament és el que és colpejat amb més duresa: els extrems climàtics tendeixen a ser més intensos a baixes latituds i els països més pobres són menys capaços de fer front als desastres. Les temperatures d'abans del monsons, aquest any a la Índia, varen assolir una abrasadora temperatura de 49 °C (5 °C per sobre del normal).

Una vegada aquesta matadora ona de calor va començar a abatre's, 1.500 persones moriren – la meitat de les que varen ser assassinades en el atac de l'11 de setembre al *World Trade Center*. Mentrestant ningú pot atribuir, amb certesa científica, un únic fenomen relacionat amb el temps al canvi climàtic, les temperatures màximes més elevades són un dels impactes més previsibles de l'escalfament global accelerat, i el paral·lelisme entre el canvi climàtic global i el terrorisme global, estan esdevenint cada vegada més evident.

La lluita contra aquesta nova arma de destrucció masiva passa per la reducció de les emissions de gasos d'efecte hivernacle. I el govern que presideix el Sr. Aznar no ha fet ni fa res de res. On és l'estratègia espanyola de lluita contra el canvi climàtic? Mentrestant estem superant de lluny les emissions que el Protocol de Kyoto ens autoritzava.

Qualsevol negociació internacional per a la reducció de les emissions s'ha de basar en 4 principis: a) el principi de precaució, b) el principi del desenvolupament sostenible, c) el principi de qui contamina ha de pagar, i d) el principi d'equitat. *Global Commons Institute*, de fa temps, que està proposant un pla anomenat 'Contracció i Convergència', el qual satisfà els quatre principis citats, però ha d'afrontar encara algunes dificultats.

Primer, els líders del món han de posar-se d'acord en un objectiu per a l'estabilització dels gasos d'efecte hivernacle en l'atmosfera, a un nivell suficientment baix que eviti un perillós canvi climàtic. Segon, aquest objectiu, i la quantitat de gasos d'efecte hivernacle que duu associat, ha de conformar el marc per a una distribució equitativa dels permisos d'emissió, assignats a cada país en base al repartiment per càpita. Els països amb una població molt elevada tindran la major part dels permisos, però per mor a l'eficiència i per assolir una convergència econòmica, s'ha de poder mercadejar internacionalment aquests permisos.

Aquesta és la única solució acceptable per la major part del món en vies de desenvolupament, que a diferència de nosaltres no ha tingut, al llarg del darrer segle, els beneficis de la prosperitat econòmica empenya pels combustibles fòssils. I alhora dona resposta a una demanda bàsica dels EUA: que els països en vies de desenvolupament no han de ser exclosos dels objectius d'emissions, tal com ho són del Protocol de Kyoto.

Tothom sap que els EUA són el país que més emissions de gasos d'efecte hivernacle produeix: amb una vintena part de la població mundial genera una quarta part de les emissions. Però el govern americà, fent una abdicació de lideratge de proporcions èpiques, refusa prendre's seriosament el problema. Les emissions dels EUA han crescut un 14% per sobre de les de l'any 1990, i es preveu que creixeran un 12% addicional a la propera dècada.

Per una altra banda és vital que Rússia ratifiqui el Protocol de Kyoto, perquè així pugui ser d'obligat compliment. Però mentre els EUA refusen tota mena de cooperació, es fa difícil de preveure com la resta del món pot progressar en els necessaris acords a més llarg termini quan finalitzi el mandat de Kyoto l'any 2012.

Ni tan sols la ciència ens pot confortar: el Panel Intergovernamental sobre el Canvi Climàtic ens ha advertit que hi pot haver increments de temperatura entre 1,4 °C i 5,8 °C a finals del present segle. Això suposarà canvis importants en el clima, i els pitjors escenaris previstos pel Centre Hadley del Met Office preveuen majors crisis climàtiques, a un nivell i a una velocitat de canvi climàtic amb conseqüències molt difícils de quantificar o fins i tot d'imaginar.

Aquestes són algunes de les coses que ha escrit a *The Guardian* (28 juliol 2003), Sir John Houghton, que va ser Cap executiu del Servei Meteorològic Anglès i co-president del grup de treball d'avaluació científica del Panel Intergovernamental sobre Canvi Climàtic. També és autor de l'obra '*Global Warming: the Complete Briefing*'.

Nota dels traductors: la referència a l'estat espanyol ha estat feta pel GCTPFNN.